

РЕШЕНИЕ

№ 7416

гр. София, 23.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 84 състав, в публично заседание на 09.02.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Спас Спасов

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **262** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 84, ал. 2 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ), вр. с чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на М. А. М., гражданин на С., чрез адв. Б., срещу решение № 191-Х/02.12.2025 г. на интервюиращ орган при Държавната агенция за бежанците при МС (ДАБ), с което подадената от оспорващия последваща молба не е допусната до производство за предоставяне на международна закрила.

В жалбата, в с.з. и в писмени бележки оспорващият лично и чрез процесуалния си представител сочат, че в производството пред ДАБ били представени за пръв път факти и обстоятелства, които не били разглеждани в производството по същество, с което е отказано предоставянето на статут. Сочи се, че след смяната на режима в С. - падането на правителството на Б. Ал-А. и установяване на контрол от групировки с терористично минало, положението в С. не е сигурно и към настоящия момент допълнително влошено.

Кюрдските сили изцяло отговаряли на дефиницията на чл. 8, ал. 4 и 5, доколкото същите чрез физическо насилие отвличали мъже и ги изпращали на бойните линии, като смъртта била почти сигурна за необучени. Представя доказателства, според него оборващи тезата на ДАБ, че тези лица не подлежали на мобилизация.

Твърди се, че административният орган се е произнесъл по същество в несъответствие с предоставените му правомощия като е иззел тези функции от председателя на ДАБ.

От представените копия на информационни източници от CNN, Euronews, Politico, Сирийска мрежа за човешки права и др. се доказвало, че продължава да има военни нападения от предходните седмици в региона от страна на Кюрдските милиции, Ислямска държава и И.,

сблъсъци между новото правителство и кюрдите.

Позовава се на решения на АССГ в търсения смисъл.

Представя нови данни, обективирани в източници от МВнР, ДАНС, В. от края на м. януари 2026 г. от която недвусмислено се установявало високи нива на риск за сигурността и съдържала информация за нова ескалация на конфликтите в С.. Позовава се на практика на ЕСПЧ и СЕС. Иска се отмяна на решението и изпращане на преписката за разглеждане по същество.

Ответникът – интервюиращ орган при ДАБ, чрез юрк. П. в с.з. оспорва жалбата като неоснователна и недоказана.

Жалбата е допустима.

Подадена е от лице по чл. 3 от АПК, което е адресат на индивидуален административен акт, засягащ неговата правна сфера неблагоприятно, тъй като му налага ограничения чрез отказ от предоставяне на права. Жалбата е подадена в срока по чл. 84, ал. 2 от ЗУБ.

От фактическа страна се установява, че чужденецът е подал последваща молба (л. 67) за международна закрила с вх. № КП-01-7957/13.11.2025 г. до председателя на ДАБ с твърдения за нова ескалация на военната обстановка в С. от юни към ноември 2025 г. Представени са копия на бюлетини от множество информационни източници и други общодостъпни публикации.

Не се спори, че с решение № 1785/18.02.2025 г. на председателя на ДАБ на апликанта е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут в Република България. Решението е стабилизирано на 22.10.2025 г. с влязъл в сила съдебен акт. В последващата молба за основно твърдение е наведено, че в С. бушува гражданска война, белязана с безогледно насилие, произволни задържания, етнически репресии и външни удари от И.. Като арабин сунит от Х. чужденецът бил изложен на непосредствен риск от насилствена мобилизация от Сирийските демократични сили, като му било съобщено, че имал и присъда, издадена на негово име. В условията на продължаваща гражданска война и безогледно насилие завръщането му в С. застрашавало живота и свободата му.

Към молбата молителят е приложил справки и копия на множество документи от информационни източници за положението в С..

АО е приел, че следва да бъде извършен анализ на всички доказателства и твърдения в последващата молба, както и всичко заявено по време на предходното производство за международна закрила.

По време на предходното производство, видно от протокол от проведено интервю, М. бил разказал, че е живял в [населено място], област Х.. Заявява, че е напуснал С., защото там нямал бъдеще. По време на стария режим в страната липсвала сигурност, защото от време на време в селото му имало сражения, затова се местил на различни места, докато отминат. Сражавали се кюрдите, редовната армия и турската армия, като уточнява, че и сега имало сражения. Молителят не се чувствал спокоен, защото не е отбил задължителната военна служба. През 2014 г. получил призовка за влизане в редовната армия, но тогава учил в университет Д., затова не го взели в казармата. След това техният район вече не бил под контрола на редовната армия, а се контролирал от кюрдите. Добавя, че не иска да отиде в казарма, защото ще се наложи да се бие със свои съграждани, а той не искал да носи оръжие. Твърди, че не е членувал в политическа партия или организация. Нямал проблеми с властите в своята родина, но не е ходил в казарма. Изрично заявява, че спрямо него не е упражнено насилие и не е получавал заплахи. Лично е нямал проблеми във връзка с етническата си и религиозна принадлежност.

Кандидатът за закрила споделя, че нямало спокойно място в С., където да се премести. Споделил е също, че е бил свидетел на сражения между кюрдите и турците, като през м. юли 2024 г. видял за последно сражения в техния район. Двама негови братовчеди загинали от самолетни

бомбардировки в селото, единия през 2014 г., а другия през 2019 г. През 2015 г. се оженил за сирийска гражданка, с която имат три деца. Съпругата и децата му в момента живеели в [населено място] и нямали проблеми, но липсвала сигурност. Майка му, четирима братя и шест сестри останали в [населено място]. Фокани, където от време на време имало бомбардировки.

Оценена е приложената по преписката информационна справка с вх. № МД-02-606 от 18.11.2025 г. на Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ при МС за актуалната обстановка в С..

След изведени релевантни, според АО за производството факти, ставало ясно, че въпреки наличието на инциденти, ситуацията със сигурността в страната, сравнена с изминали години, се е подобрила значително и към момента на произнасянето не може да се говори за наличие на безогледно насилие. Въпреки сложната ситуация в С., страната се връщала обратно към нормалния живот, след падането на режима на Б. А., а вече над милион сирийци са се завърнали доброволно в своята родина.

Отчетени са сведенията от приобщените от апликанта информационни източници и че са налице данни за разнородни случаи на агресия и насилие, но като цяло същите не можело да бъдат дефинирани с висока степен на достоверност, като „безогледно насилие“.

Молителят е направил твърдения в своята молба, че като арабин сунит, е бил изложен на непосредствен риск от насилствена мобилизация от Сирийските демократични сили (SDF), като му съобщили, че имал и присъда, но това твърдение е прието за неподкрепено с доказателства.

С тези съображения АО приел, че в своята последваща молба за международна закрила, М. А. М. не доказва наличието на нови обстоятелства от съществено значение за личното му положение или относно страната му на произход.

В с.з. към доказателствата са приобщени съдебна практика, копие на искане с предоставена информация по ЗДОИ, общодостъпни актуални информационни източници.

Приобщена е справка от ДМД за актуалната обстановка в С. към 23.01.2026 г.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

За да издаде оспореното решение, административният орган е приел, че подадената от М. А. М. последваща молба за предоставяне на международна закрила е недопустима, т.к. чужденецът не се позовава на никакви нови обстоятелства от съществено значение за личното му положение или относно държавата му по произход.

По силата на чл. 76б, ал. 1 от ЗУБ, в срок до 14 работни дни от подаването на последващата молба за международна закрила интервюиращият орган единствено въз основа на писмени доказателства, представени от чужденеца, без да се провежда лично интервю, взема решение, с което: 1. допуска последващата молба до производство за предоставяне на международна закрила или 2. не допуска последващата молба до производство за предоставяне на международна закрила.

Спазен е срокът за произнасяне по чл. 76б, ал. 1 от ЗУБ.

Оспореното решение е издадено от компетентен орган, коумто със заповед № РД05-284/13.04.2022 г. на председателя на ДАБ, са делегирани права по чл. 48, ал. 1, т. 10 от ЗУБ.

Актът е обективизиран в изискуемата писмена форма, съдържа фактически и правни основания, изведени са мотиви, подписан, с надлежен адресат.

Спорът се свежда до правилното приложение на административнопроизводствените правила и приложението на материалния закон.

Наведените в жалбата твърдения, не могат да променят вече установеното с влязло в сила решение на орган при ДАБ обстоятелство, че апликантът не е доказал наличието на предвидените в чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ предпоставки за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

В проведеното интервю в главното производство оспорващият не сочи да е бил преследван заради

своята раса, религия, политическа принадлежност или народност, както и за принадлежност към определена социална група или политически убеждения.

По отношение на отказа за предоставяне на хуманитарен статут, съдът след обсъждане на събраните в хода на административното и съдебното производство доказателства, намира следното:

Предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут са дефинитивно изброени в чл. 9, ал. 1, т. 1-3 от ЗУБ и чл. 15, т. а-в от Директива 2011/95/ЕС на Европейския Парламент и на Съвета от 13 декември 2011 година относно стандарти за определянето на граждани на трети държави или лица без гражданство като лица, на които е предоставена международна закрила, за единния статут на бежанците или на лицата, които отговарят на условията за субсидиарна закрила, както и за съдържанието на предоставената закрила.

За да се установи наличието на тези предпоставки е необходимо да бъде събрана и обсъдена надеждна информация за страната на произход на търсеция закрила.

Анализът на релевираните доводи мотивира съда да приеме, че в случая са изпълнени изцяло условията на чл. 33, § 2, б. „г“ от Директива 2013/32/ЕС, съгласно който държавите-членки могат да приемат, че една молба за международна закрила е недопустима единствено ако молбата е последваща молба, когато не са се появили или не са били представени от кандидата нови елементи или факти, свързани с разглеждането на това дали кандидатът отговаря на условията за лице, на което е предоставена международна закрила по силата на Директива 2011/95/ЕС. Тълкуването на тази норма налага извода, че административният орган не следва да разглежда по същество всяка последваща молба за предоставяне на международна закрила от конкретния кандидат. Това следва да стане, единствено ако последният в действителност е представил нови елементи или е изтъкнал факти, имащи в действителност отношение към правото да получи закрила, в случай, че отговаря на условията на Директива 2011/95/ЕС. Т.е. не всеки един документ, представен от кандидата с последващата молба или направено твърдение, би бил основание, тя да бъде разгледана по същество, а само такива документи, които в действителност не са били известни на кандидата при подаването на първоначалната му молба и от тяхното съдържание може да се извлече вероятност, кандидатът да получи закрила. Преценката на тези документи е изцяло в правомощията на административния орган, разглеждащ последващата молба.

В разглеждания спор при направения анализ на представените с последващата молба документи, съдържащи изобилна, но фрагментирана информация за страната на произход, не може да се достигне до извода че, М. А. М. е представил нови документи или е навел нови твърдения, имащи отношение към правото му да получи международна закрила и даващи основание молбата му за закрила да бъде повторно разгледана по същество.

Такава информация на практика не се съдържа и в цитираните в представените писмени бележки от адвокат Б. източници, вкл. и в тези, представени по делото.

Ситуацията в С. непрекъснато се променя, но от представените и приети като доказателства по делото справки, изготвени от Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ, на базата на насоките за С. на Агенцията за убежището на Европейския съюз (АУЕС), не се установява наличие на въоръжен конфликт в тази страна, достигащ граници, представляващи заплаха за живота и здравето на цивилното население.

Представените с последващата молба извадки от общодостъпни източници също не дават възможност да се направи заключение, че ситуацията в държавата на произход на търсеция закрила, е такава, която да предполага наличието на предпоставките по чл. 9 от ЗУБ, във връзка с чл. 15, б. в) от Директива 2011/95/ЕС, а именно наличието на тежки и лични заплахи срещу

живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен вътрешен или международен конфликт. Представените обемни източници не обосновават личното засягане – обратната теза би означавала да се разглежда като допустима всяка една последваща молба на лице, в чиято страна се осъществява въоръжен/военен конфликт.

Съгласно решение от 17.02. 2009 г. на Съда на Европейския съюз по дело C-465/07, чл. 15, буква "в" от Директива 2004/83/ЕО, във връзка с чл. 2, буква "д" от същата Директива, трябва да се тълкува в смисъл, че съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи; съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна, или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. Понастоящем с чл. 40 от Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета, Директива 2004/83/ЕО е отменена, но текстът на чл. 15 от последната е преповторен в текста на член 15 от Директива 2011/95/ЕС, поради което и тълкуването, дадено с Решение от 17.02.2009 г. по дело № C-465/2007 г. на Съда на Европейския съюз, е запазило своето значение.

В конкретния случай, от приетите по делото доказателства не се установява, че към настоящия момент на цялата територия на С. конфликтът достига до ниво, пораждащо сериозни и потвърдени основания да се смята, че търсещият закрила, върнат в С., в конкретен регион, поради самия факт на присъствието си на територията, се излага на реална опасност да претърпи тежки заплахи срещу живота или личността си. Административният орган е извършил преценката си по прилагане на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ въз основа на информацията за държавата на произход на търсещия закрила, съдържаща се в общоизвестни надеждни източници.

От представените допълнителни данни за обстановката в тези части на страната през м. януари 2026 г. се установява напредването на правителствените сили в тези региони. На 19.01.2026 г. сирийското правителство и подкрепяните от САЩ Сирийски демократични сили (SDF) са се споразумели за незабавно и всеобхватно прекратяване на огъня на всички фронтове. Прекратяването на огъня следва да бъде успоредно с изтеглянето на всички свързани със SDF сили на изток от река Е., според документ, публикуван от сирийското президентство. Сделката включва сливане на всички сили на SDF с министерствата на отбраната и вътрешните работи след извършване на необходимите проверки за сигурност.

Въпреки че в някои части на страната положението е несигурно, не следва насилието във всички части на държавата да се определя като безогледно. Сблъсъците в определени райони са спорадични и като такива не могат да се оценят като мащабен и всеобхватен въоръжен конфликт. В конкретния случай не се установява спрямо кандидата да са налице сериозни и потвърдени основания да се счита, че единствено на основание присъствието си на територията на С. той ще бъде изправен пред реален риск да стане обект на заплаха, релевантна на предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ.

В страната са започнали помирителни процеси, свързани най-вече с призивите на временното правителство на джихадистка групировка "Х. Т. аш Ш." за реинтеграция на всички воювали в миналото групировки в мирния процес.

От информацията в справките става ясно, че дори и да се приеме наличие на въоръжен конфликт в С., то същият явно не е повсеместен. Съответно не може да се счита, че със самото си присъствие в дадена провинция, съответно населено място, кандидатът ще бъде изложен на тежки заплахи срещу живота или личността му поради безогледно насилие вследствие на въоръжения конфликт.

Що се касае до становището, дадено от ВКБООН през декември 2024 г., с което съдът е служебно запознат, относно връщане в С., настоящият съдебен състав счита, че представените в настоящото производство справки за актуалната общественно-политическа обстановка в С. са по-актуални от становището на ВКБООН от декември 2024 г., публикувано непосредствено след промяната на режима в С., поради което настоящата съдебна инстанция следва да съобрази изводите си именно с тях. В този смисъл е и становището на ВКБООН, като препоръката в него е „до надеждна информация, която да позволява оценка“ на ситуацията. Съгласно приложените справки след падането на режима на Б. А. цялостната обстановка в С. се нормализирала, като е посочена статистика на прибрали се в С. сирийци, а също и на вътрешно разселени лица, които са се завърнали по домовете си. Има данни за широка мрежа от услуги, обществени центрове, които предоставят помощ и съдействие на завръщащите се лица.

Както беше изтъкнато, към последващата молба не са приложени документи, касаещи **ЛИЧНОТО** положение на жалбоподателя, които да представляват индигия за евентуално предоставяне на статут на бежанец. Т.е. липсват доводи за това, че същият може да бъде подложен на преследване заради своите раса, пол, религия, етническа принадлежност или принадлежност към определена политическа партия или социална група.

Настоящият съдебен състав не намира, че в рамките на производство по общия ред биха могли да бъдат събрани допълнителни доказателства, които съществено биха повлияли на волеизявлението на председателя на ДАБ, свързано с подадената последваща молба.

Разбира се до извеждането на чужденеца от страната, в случай, че ситуацията в С. се промени драстично, той отново може да подаде последваща молба и в рамките производството по разглеждането ѝ да са вземат предвид новонастъпилите обстоятелства.

По изложените съображения съдът намира, че жалбата следва да бъде отхвърлена в цялост.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 4 от АПК, Административен Съд С. – град, I отделение, 84-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ оспорване по жалба М. А. М., гражданин на С., срещу решение № 191-Х/02.12.2025 г. на интервюиращ орган при Държавната Агенция за бежанците при МС.

Решението не подлежи на обжалване.